

Open News 9

Denní zpravodaj Open Air Programu Mezinárodního festivalu
Divadlo evropských regionů Hradec Králové

neděle 29. 6. 2014

„Říkal jsem si, buďto to spadne nebo ne..“

„Specifická“ návštěva z Olomouce

rozhovor

Včera, když jsem dorazila před Café Náplavka - počáteční místo site-specific projektu Hedoné olomouckého Divadla na Cucky, nevěděla jsem co očekávat. Původní projekt je inspirován labským nábřežím a nabízí divákům cestu za štěstím, slastmi a rozkošemi. Představení vychází z vizuálního materiálu a vybraných situací objevujících se v předcházejících projektech divadla: Doupě, Obrazy Doriany Graye a Dej mi štěstí. Některé momenty představení vznikaly až na místě určené v rámci příprav. I když při včerejší premiéře pršelo, herci představení nepřerušili a vydali ze sebe maximum. Režisérovi inscenace Janu Žurkovi jsem po skončení akce položila pár otázek.

Chtěla jsem se zeptat, proč jste se jako soubor z Olomouce rozhodli udělat site-specific projekt o hradeckém nábřeží?

Známe se dobře s Martinou Erbsovou (ředitelka OAP – pozn.red.), jezdíme sem už osm let. Měli jsme možnost sem zase něco dovézt, ale protože v rámci Open Airu nejsou ideální technické podmínky a naše představení jsou hodně založená na technice, tak jsme si vzali jako výzvu, že zkusíme udělat něco venku a že se přímo budeme adaptovat prostorovým podmínkám, který tu budou. Zhruba před rokem jsme vymysleli, že spojíme do trilogie tři inscenace našeho souboru, který se jmenuje: Doupě, Dej mi štěstí a Dorian. Do Hedoné jsme použili jen některé fragmenty z těchto představení, ve kterých dominuje touha člověka po štěstí nebo po slasti. Tak jsme to vlastně poskládali a pokusili jsme se v rámci tohoto prostoru z toho udělat jakoby nějakou volnou příběh. Pro nás ten prostor je i inspirace ve smyslu hledání logiky pro propojení dílčích obrazů. A některé věci se použily z těch inscenací a některé vznikly přímo na místě.

Jaký byste řekli, že je vztah herců k tomu prostoru? Měli problém s adaptací?

To je otázka asi hlavně na ně. Představe-

Loni v Marienbadu. Made in Czechoslovakia, Depresivní děti touží po penězích (foto: J. Slaviček)

ní není klasický site-specific, kde by ti performeři strávili na místě delší čas a přímo se inspirovali konkrétním prostorem, ale zčásti se přenášel už existující materiál. Pro herce byla hlavně výzva adaptovat ty choreografie. Takže to byl spíš technický problém.

Ohledně choreografií: tvoří je herci sami nebo máte choreografa?

Máme choreografku Hanku Košíkovou, vlastně Efiosovou, pardon, Hanu Achilles s dvěma I (smích). Jako choreografka často spolupracuje s činoherními režiséry. Má zkušenosti a ví, jak toho herce má rozhýbat, roztančit. Protože většina těch lidí v představení nejsou tanečníci, spíš herci.

To bylo moje první site-specific představení, kde jsem se v prostoru pohybovala i já a výrazně vnímala. Tím pohybem to

bylo pro mne ještě více umocněné.

To je vlastně ten koncept. Herci berou diváky do hry.

Divák se cítí jako člen oné skupiny, kolem které se točí příběh inscenace. Musí se rozhodovat, zda souhlasí nebo nesouhlasí, jde či nejde s ostatními...To bylo velmi zajímavé.

Hodně těch choreografií je z inscenace Doupě, která je o porno castingu, o masakrování těch holek. Doupě se hraje do arény, takže divák vidí něco, co je zblízka, co není příjemného a taky to má na dosah. Tady je to ještě rozvedený do faktu, že divák je součástí té skupiny.

Tušili jste, že bude pršet?

My jsme počítali s tím, že když začne pršet, spadne technika. Když se rozpršelo už podruhé, přišel za mnou jeden z mých techniků, jestli to zastavíme. Mě už to přišlo, že to fakt nemá cenu, že

buďto to spadne nebo ne. A ten déšť tomu samozřejmě pomohl. A diváci zůstali.

Ovlivnil vás nějak první dojem z toho prostoru?

To mě děsilo. Ono to mělo být více kolem té náplavky, ale jak je to spravený a nový, pro mě to bylo něčím trochu odpudivým, že jsem vlastně nevěděl, co s tím. Pak jsme to posunuli ke Café Náplavka a nechali se inspirovat představou lunaparku nebo něčeho trochu zvráceného - Mechanický pomeranč nebo něco takového.

Pokud jste Hedoné ještě neviděli, máte stále šanci, protože dnes ve 22:00 to celé opět začíná u Café Náplavka a slíbují, že je to zážitek, na který jen tak nezapomenete.

Díky za rozhovor!

reflexe

Ve včerejších nočních hodinách jste mohli zažít Hedoné, speciální site-specific projekt Divadla na cucky z Olomouce. Dnes v deset večer máte druhou a poslední možnost si na představení zajít, a to je také důvod, proč bych nerada mnoho prozrazovala.

Po rozpačitém začátku s desetiminutovým zpožděním mě představení vtáhlo. A sice v momentě, kdy začalo pršet (nebylo se kam schovat) a déšť proměnil celou atmosféru představení. Kapky lámaly a rozptylovaly kužely světla z reflektorů a halily herce do třpytícího se hávu. I tanec promočených protagonistů v parku působil živelněji. Byl doprovázen reprodukcí hudbou, herci se vyjadřovali jen za pomoci zvuků.

Anotace uvádí, že v projektu dochází k recyklaci některých motivů (cesta za štěstím, slastí a rozkoší) z předchozích inscenací souboru. Nebojte se, není důležité jejich předchozí práci znát, vůbec to nemá vliv na pochopení děje. Téma bylo zvoleno trefně do festivalového prostředí v parku, po večerech plného opilých lidí... až lehce ironické.

Nejenom já jsem se v průběhu přeháněk obávala chvíle, kdy selže technika, ale to se naštěstí nestalo. I publikum nakonec nešvary počasí vydrželo a nerozuteklo se. Jestli vás už tedy v samém závěru festivalu nebaví chodit na tradičnější činoherní představení, zkontrolujte předpověď počasí a v deset večer čkejte před modrým barem na náplavce.

pan

Co vypráví Pavel Brycz?

reflexe

Sobotní autorské čtení knihy Pavla Brycze *Co si vyprávějí andělé* umístěné do jedné z místností novobaročnické budovy Villa Mysteria lákalo diváky festivalu na fantasticko-poetické prostředí strážných andělů, kteří se každou noc scházejí v barokním kostelíku a vypráví příběhy svých lidských svěřenců. Romantické duše nad tímto tématem i vzájemně se prolínajícím reálným a fantastickým světem jistě zaplesají. Poetické ladění dále sílí s prvními slovy Pavla Brycze o osudovosti tohoto setkání. Andělský příběh totiž napsal právě za pobytu v Hradci Králové. O čem však skutečně Pavel Brycz vypráví?

Po uvedení hlavních hrdinů jako „bytostí, které nás mají rádi a nikdy na nás nezapomínají“ si posluchač začne připadat jako v dobrosrdečné pohádce. Tajuplný svět ani kouzelné postavy, jež toužíme lépe poznat, se však nekonají. Inspirace autora jsou jasně patrné - ať už se jedná o rovinu prostředí (barokní kostel je obvykle asociován s baculatými andělíčky, setkání lidských postav u stanice metra Anděl také není příliš nápadité) či základní vymezení rolí (každý anděl má svého svěřence stejně jako každý rodič má své dítě).

Rodičovský motiv, který je dle mého názoru hlavním narrativním rámcem příběhu, se prolíná i do dalších oblastí jeho tvůrčích aktivit, do nichž nás Pavel Brycz během čtení uvádí. Večerníček *Bílá paní*

vleat

Malý s velkejma, bílý s černejma

recenze

V produkci občanského sdružení Jiné jeviště vznikla krátká inscenace *Romeo + Julie = VSL*, kterou jsme měli možnost zhlédnout včera v odpoledních hodinách v UMSKUP stanu. Jedná se o jednoduché převedení slavného příběhu o velké lásce do vtipné a milé glosy o tom, že odlišnosti nejsou překážkou. Vedle svých „normálních“ kolegů se v inscenaci objevili i herci s handicapem.

Z tohoto důvodu se jednalo o představení velice minimalistické, z původního děje zůstaly jen klíčové situace. Představení doprovázela malá kapela usazená na kraji jeviště na zemi a vedená houslemi. Herci se oblékli do prostých kostýmů, které střídaly černou a výrazné barvy. Utvářeli dvojice přesně ilustrující nedůležitost rozdílnosti: malý-velký, tlustý-štíhlý, černý-bílý, Kapulet-Montek. V každé z dvojic byl jeden „Romeo“ a jedna „Julie“ a takto byl postupně příběh odvyprávěn prostřednictvím čtení rozto- milých dětských vzkazů, jež si mezi

sebou protagonisté posílali, tancem, krátkými rozhovory, došlo i na soubor Romea s Tibaltem.

Z představení jsem odcházela dojatá a nadšená. Nejen, že se soubor povedlo výstižně a jednoduše ztvárnit jasně poselství a všichni herci byli ve svých rolích výteční. Největší radost jsem měla z toho, že sdružení jako je Jiné jeviště funguje a přináší divadlo ve „specifických skupinách“ (jak je sami označují na svých webových stránkách www.jinejeviste.cz). Bylo krásné pozorovat, jak herci, které můžeme znát z jiných divadelních souborů, pomáhají svým kolegům, jdou jim naproti a když se náhodou ztratí, pohotově zareagují a pomohou jim. Všimla jsem si, že před představením měli vedle stanu všichni společně malou rozčvičku v kruhu. Jsem si jistá, že takováto inscenace vzniká v prostředí, které je plně pochopení a nadšení z tvorby a myslím, že se jedná o divadlo zcela neobvyčejné a velice krásné.

prst

